

2:a söndagen i advent

Tom Hardts postilla, tredje årgången

Predikotext: Luk 17:20–30.

Denna söndag har som rubrik och predikoämne "Herren kommer i sitt rike", en formulering som både påminner om och avviker från förra söndagens "Herren kommer i sin kyrka". Olikheten mellan de båda ämnena kan sägas rymma dagens budskap, nämligen skillnaden mellan Kristi synliga ankomst i sitt härlighetsrike på den yttersta dagen och hans osynliga ankomst i sitt nåderike var dag genom Ordet och de heliga sakramenten. Den opånyttfödda, egenrättfärdiga, naturreligiösa människan, som gärna gör bruk av den kristna vokabulären och smyckar sig med bibliska uttryck, vill avsmaka härlighetsrikets frukter redan i detta nu, vill bryta ned skillnaden mellan de två ankomsterna, så att den andra ankomsten snarast blir den första ankomstens kulmen, liksom morgonsolen blir middagssol, liksom barnet blir vuxen. Mot detta vänder sig Jesus i predikotexten med all kraft, när han om sitt nåderika kommande till oss genom evangelium säger:

Guds rike kommer icke på sådant sätt att det kan förnimmas med ögonen, ej heller skall man kunna säga: 'Se här är det' eller: 'Där är det'. Ty se, Guds rike är invärtes i eder.

Här förkunnar han den nödvändiga trosartikeln om den osynliga kyrkan, om det fördolda Guds verk i våra hjärtan, som är ånger och tro, verkade genom Ordet allena. I all gudomlig härlighet strålar där syndaförlåtelsens skimrande vita rättfärdighetskrud, skådas där Den Allrasaligaste Trefaldighetens inboende, strömmar det eviga livet fram. Ändå är det aldrig synligt, aldrig förnimbart med ögonen, aldrig tillgängligt bortom tron allena. Världen ser ingenting härav. Världen ser bara ett stycke kött. Världen ser bara en besynnerlig och avvikande människa. Ja, inte ens själva ser vi mer.

Den falska kristendomen, vill ha mer, vill smaka härlighet i detta nu. Ja,

Väl skall man då säga till eder: 'Se där är han', eller: 'Se här är han', men gå inte dit, och löpen icke därefter. Ty såsom ljungelden, när den ljungar fram, lyser från himmelens ena ända till den andra, så skall det vara med Människosonen på hans dag.

I denna brytning, i denna totala åtskillnad, i denna kontrast mellan "Herren kommer till sin kyrka" och "Herren kommer i sitt rike", ligger den innevarande söndagens särskilda ärende. Varje anspråk på ett synligt frambrytande av härlighetsriket i syndens, dödens och djävulens värld är falskt, ja, är syndens, dödens och djävulens högsta manifestation, deras försök att träda fram under Kristi mask, förklädda till Kristus. Mot detta säger oss Jesus i dag, att hans ankomst i härlighetsriket står utanför all diskussion, aldrig behöver påpekas eller förkunnas. Den bara bryter in i vår värld utan alla resonemang och kan aldrig förblandas med något annat. Den är det totalt annorlunda, till vilket inget i denna tillvaro, i dess civilisation, i dess lagstiftning, i dess socialvård leder fram. Det finns bara en enda sak, som föregriper det, som skall komma, som är en inteckning på det eviga livet, och detta enda är tron, Den Helige Andes gåva. Härom säger vi så:

- I. **Sluttiden före domens dag fylls av falska anspråk på härlighet.**
- II. **Sluttiden före domens dag är den fördolda kyrkans tid.**
- III. **Sluttiden före domens dag är den andligt kämpande kyrkans tid.**

I. Sluttiden före domens dag fylls av falska anspråk på härlighet.

Det avgörande draget i den sluttid, som det gäller, är enligt Kristi ord:

Och många falska profeter skola uppstå och förvilla många. (Matt. 24:11)

och

Människor som falskeligen säga sig vara Messias skola uppstå, så ock falska profeter, och de skola göra tecken och under, för att, om möjligt förvirra jämväl de utvalda. (Matt. 24:24)

Det är vår egen tid, just vår situation, som Jesus talar om, och den fylls av ett stort larm, av rop om härlighet, om Kristi närvaro och herradöme, om hans på-

stådda underverk. Så träder inte Kristus fram utan Antikrist, "så att han tager sitt säte i Guds tempel och föregiver sig vara Gud". (2 Tess. 2:4) Inte i hednatempel, inte i det världsliga regementet, utan i kyrkan, i det andliga regementet, möter vi så höjdpunkten i Satans verk.

II. Sluttiden före domens dag är den fördolda kyrkans tid.

I denna falska härlighets ljus skall vi alltmer lära att förstå vad sann härlighet är, förstå "evangelium om Kristi, Guds egen avbilds härlighet" (2 Kor. 4:4), att

eftersom världen icke genom sin visdom lärde känna Gud i hans visdom, behagade det Gud att genom den dårskap han lät predikas frälsa dem som tro. (1 Kor. 1:21)

Vi kan inte vila i något vårt eget inte i något synligt, inte i något förgängligt, som hör denna världen till, utan endast och allenast i predikans gåva, i tillsägelsen av våra synders förlåtelse, i "Kristi lekamen för dig utgiven", "Kristi blod för dig utgjutet". Detta räcker. Det är tusenfalt mer än den falska kyrkans prål. Detta är det enda nödvändiga.

III. Sluttiden före domens dag är den andligt kämpande kyrkans tid.

Jesus säger i dag:

Men tagen eder till vara för att låta edra hjärtan förtyngas av omåttlighet och timliga omsorger, så att den dagen kommer på eder oförtänt... Men vaken alltjämt, och bedjen att I mån kunna undfly allt detta som skall komma.

Satan vill förvillia också oss, som han redan förvirrat många efter Kristi profetiska ord. Han vill få oss att sänka blicken från de himmelska tingerna och vända oss mot världen, mot dess krav på anpassning, på att vara en av de många, och att leva behagligt på de mångas sätt. Satan känner vårt kött, dess vilja till jagiskhet, till självhävdelse, till att leva som andra gör, och han förstår att utnyttja vårt syndafördärv. Därför skall vi med vår bön värja oss mot honom och utbedja oss tron, den vishet, som krävs för att bestå inför Människosonen.

Amen.